

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ – ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΜΠΛΟΚΗ – ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

«7 Οκτωβρίου»

7^η του Οκτώβρη, ημέρα που η Παλαιστινιακή Αντίσταση με την οργανωμένη και καλά μελετημένη επίθεση έθεσε νέους συσχετισμούς. Αρχικά απέδειξε πως η οργανωμένη λαϊκή αντεπίθεση μπορεί να πλήξει ακόμα και τους πιο ισχυρούς, όπως το υπερσύγχρονο στρατιωτικό κράτος του Ισραήλ. Από την μέρα εκείνη και έπειτα ακολούθησε ένα αποτυχημένο όπως φάνηκε κρεσέντο προπαγάνδας των δυτικών μέσων υποτακτικών στον ιμπεριαλισμό περί τρομοκρατίας, περί πολέμου μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς. Στην πραγματικότητα η Παλαιστινιακή αντίσταση είναι η οργανωμένη ένοπλη αποκρουστικότητα της παλλαϊκής απαίτησης και επιθυμίας για ανεξαρτησία και ελευθερία. Αυτό έγινε φανερό αμέσως στους ελεύθερους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο (όπως αναφέρεται και από το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης). Εκατοντάδες διαδηλώσεις ξεσπούν και στον δυτικό κόσμο υπέρ της Παλαιστίνης ενάντια στην πολιτική των Κρατών της ΕΕ που τάχθηκαν και τάσσονται υπέρ του κράτους-δολοφόνο του Ισραήλ ηθικά και υλικά. Η Παλαιστινιακή αντίσταση κατάφερε να φέρει ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα και να δημιουργήσει αναταραχή στα σχέδια του Δυτικού Ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Κατάφερε επίσης όμως να ταρακουνήσει συθέμελα τις δυνάμεις του κινήματος παντού στον κόσμο αλλά και εγχώρια, καθώς η υποστήριξη και η ουσιαστική διεθνιστική αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα του Παλαιστινιακού Λαού μας οδηγεί διαλεκτικά σε αντιιμπεριαλιστικά καθήκοντα απέναντι στους δικούς μας πατρόνες, απέναντι στους εχθρούς που βρίσκονται στην ίδια μας την χώρα. Η υποστήριξη της Παλαιστίνης διαπερνάται από την μάχη που το ντόπιο αντιπολεμικό/αντιιμπεριαλιστικό κίνημα πρέπει να δώσει απέναντι στις βάσεις του ΝΑΤΟ που εκτείνονται σε όλη την χώρα, στο εφοπλιστικό κεφάλαιο, στο συνεργαζόμενο με τον ιμπεριαλισμό ελληνικό κράτος και την αστική τάξη που μόνο συμφέρον βλέπει εκεί που λαοί βομβαρδίζονται και μάχονται για την ελευθερία τους. Σχεδόν ένα χρόνο μετά η πίεση του Δυτικού Ιμπεριαλισμού με μπροστάρι το κράτος του Ισραήλ δεν έχει φανεί ιδιαίτερα αποτελεσματική στην αναχαίτιση της παλαιστινιακής αντίστασης. Δεν θα πρέπει να παραληφθεί επίσης η στάση των δυτικών μέσω μαζικής ενημέρωσης που δίνουν απίστευτη μάχη στην προπαγάνδα υπέρ του Ισραήλ βάζοντας τα χέρια τους με αίμα. Αν αρχίζαμε τα παραδείγματα δεν θα τελειώναμε ούτε μεθαύριο. Όλα αυτά διαδραματίζονται σε ένα πλαίσιο όπου στις δυτικές μητροπόλεις άνθρωποι φυλακίζονται ή καταστέλλονται βίαια στην παραμικρή ένδειξη αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Πολλές φορές θα σκεφτήκαμε όλοι μας – Παλαιστίνη το νέο Βιετνάμ-. Η Παλαιστινιακή αντίσταση είδε την ρωγμή και ούσα έτοιμη από καιρό όρμησε πάνω της με φόρα για να σπάσει το τείχος του απαρτχάιντ, το τείχος του ιμπεριαλισμού. Είναι διεθνιστικό καθήκον του επαναστατικού κινήματος να συντάξει όλες του τις δυνάμεις στο σπάσιμο του τοίχου μεταφέροντας τον πόλεμο στα μετόπισθεν των δυτικών μητροπόλεων.

«το ελληνικό κράτος»

Συνένοχο. Θα μπορούσε να σταματήσει εδώ. Από την έναρξη της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού Λαού, το ελληνικό κράτος δεν αμελεί ποτέ στο να βαθιάίνει όλο και περισσότερο την εμπλοκή του. Ορισμένα μόνο παραδείγματα είναι η επίσκεψη του πρωθυπουργού στο Ισραήλ εν μέσω της σφαγής και η παραχώρηση της Ελευσίνας ως νέο πολεμικό ορμητήριο - από τις 10/10 η ελληνική φρεγάτα «Ψαρά» εντάχθηκε στη ναυτική δύναμη του ΝΑΤΟ που επιχειρεί στο θαλάσσιο πεδίο, στα πλαίσια ενίσχυσης της στρατιωτικής επιχείρησης του Ισραήλ, ενώ στη Σούδα έχουν σταθμεύσει δεκάδες αμερικανικά αεροπλανοφόρα προς ενίσχυση του αμερικανικού και ισραηλινού στρατού. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, ήδη από την Κυριακή 22/10, μετακινούνται στην 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα Αμερικανοί επιτελείς από το στρατηγείο των δυνάμεων των ΗΠΑ που έχουν έδρα την Ευρώπη και συγκεκριμένα την Γερμανία, με σκοπό την ακόμα μεγαλύτερη ενίσχυση δυνάμεων στο μέτωπο του πολέμου. Συγκεκριμένα αναμένεται οι Αμερικανοί να μετασταθμεύσουν δεκάδες αεροσκάφη τους, υποστηρικτικά μεταγωγικά, ιπτάμενα τάνκερ που θα αποτελέσουν πολεμοφόδια έναντι του παλαιστινιακού λαού- πηγή δια πυρός-. Σειρά είχε η Λάρισα. Ειδικότερα, το ελληνικό αστικό κράτος αποφάσισε την παραχώρηση της 5^{ης} στρατιάς ως ορμητήριο για την αποστολή εναντίων των Χούθι και του αλληλέγγυου με την Παλαιστίνη Υμενίτικου λαού. Για να έρθει σε συνέχεια στον ελληνικό εναέριο χώρο – [άσκησης της πολεμικής αεροπορίας](#) των δύο κρατών που ως σενάριο είχε την εξουδετέρωση στόχων του Ιράν, και [κοινές ασκήσεις του πολεμικού](#)

[ναυτικού](#) αλλά και [χερσαίων δυνάμεων](#) Ελλάδας και Ισραήλ. Και σαν μην έχει πάτο το βαρέλι η εμπλοκή κορυφώθηκε με την αποστολή «Μακρύ Χέρι» (Long Arm) –μήνας Ιούλιος- της ισραηλινής αεροπορίας η οποία έπληξε τη Χοντίντα, την πόλη λιμάνι της Υεμένης, ως αντίποινα για τις πρόσφατες επιθέσεις των Χούθι. Διανύοντας μια απόσταση σχεδόν 1.800 χιλιομέτρων, τα ισραηλινά μαχητικά κατέστρεψαν το λιμάνι της πόλης, τινάζοντας στον αέρα εγκαταστάσεις καυσίμων. Το σχέδιο που εφάρμοσαν οι Ισραηλινοί πιλότοι, αποτελεί ένα από τα αντικείμενα της πρόσφατης [συνεκπαίδευσης με την ελληνική πολεμική αεροπορία](#), που έλαβε χώρα τον Μάιο. Η ισραηλινή αεροπορία έκανε «πρόβα» ανάλογων επιχειρήσεων με τα ιπτάμενα τάνκερ της να ανεφοδιάζουν μεγάλο αριθμό ελληνικών μαχητικών, επιχειρώντας με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

«αντιπολεμικό κίνημα»

Προκειμένου να μιλήσουμε για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, το Λίβανο και σε όλες τις πληττόμενες από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους χώρες, είναι απαραίτητο προηγουμένως να αναλύσουμε την ύπαρξη και το ρόλο του αντιπολεμικού κινήματος, τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς. Ο διεθνισμός αποτελεί αναγκαίο καθήκον και προϋπόθεση εάν ευελπιστούμε να κάνουμε πράξη τις διακηρύξεις μας και τίποτα δεν ενέχει καλύτερα την έννοια του από τη μάχη ενάντια στον πόλεμο και στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Το «αντιπολεμικό κίνημα» αποτέλεσε διαχρονικά και συνεχίζει έως σήμερα, ενωτικό παράγοντα των συμφερόντων και διεκδικήσεων του προλαιταριάτου, χωρίς σύνορα! Η ιστορική του συνέχεια διαμόρφωσε γενεές με παράδοση αντιιμπεριαλιστικών συνειδήσεων ενώ παράλληλα λειτούργησε και ως προμαχώνας για την επέκταση και ευρύτερων πολιτικών διεκδικήσεων, ιδεολογίας και οργάνωσης μεγάλου μέρους της κοινωνίας, η οποία μαχόμενη απέναντι στον πόλεμο και τη βαρβαρότητα, σε πολλές περιπτώσεις, ριζοσπαστικοποιήθηκε και έκτοτε αποτέλεσε ένα σταθερά συνειδητό πολιτικό και ταξικό υποκείμενο.

Παρατηρώντας το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα σίγουρα εντοπίζεται συνέχιση της παράδοσης των ανταντακλαστικών του παρελθόντος με πλήθος ανθρώπων ανά την Ευρώπη να συρρέει στους δρόμους προς συμπαρατάσταση και εκδήλωση αλληλεγγύης στις τρέχουσες συρράξεις. Σε αντιδιαστολή προς αυτή την περισσότερο σταθερή και διαρκή παρουσία βρίσκεται το κίνημα στην Ελλάδα, όπου παρότι οι προσπάθειες είναι υπαρκτές, μετά βεβαιότητας δεν είναι ικανοποιητικές. Η κοιτίδα του προβλήματος, αρκετά δυσδιάκριτη και πολυπαραγοντική, βρίσκεται σε τρεις βασικές συνισταμένες: αφενός σχετίζεται με την ιστορική ανάπτυξη των κινημάτων στον ελληνικό χώρο και την μετριασμένη θέση που είχε εντός τους η έννοια της διεθνιστικής αλληλεγγύης, αφετέρου με την κοινωνική, πολιτική και οικονομική συνθήκη απομύζησης των ταξικών υποκειμένων και το διάχυτο αίσθημα μταιότητας και απογοήτευσης, ενώ τέλος η σχετικώς παθητική αυτή στάση συνδέεται επιπλέον με τη διαρκή αποσάθρωση των συναισθητικών ανταντακλαστικών των ατόμων, τη στροφή προς την αέναη κατανάλωση εικόνων βίας και εξουτελισμού των μίντια και σαφώς την ποσοτικοποίηση της ανθρώπινης υπάρξεως (τραγικό απότοκο και της εποχής της νόσου COVID-19), όπου ο θάνατος μετράται καθημερινά με αριθμούς και η αγανάκτηση είναι ανάλογη της αριθμητικής αξίας, ενώ μερικές φορές η ποσοτική αυτή αξία δεν αρκεί καν για να την προκαλέσει. Σαφώς, ο τρίτος και τελευταίος αυτός παράγοντας είναι παγκόσμιο φαινόμενο σε ταχεία ανοδική πορεία.

Η μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό σήμερα, έχει πάρει εν μέρει τη μορφή του ατομικού αγώνα απέναντι στην αποευσαισθητοποίηση και την παθητικότητα. Ως ταξικά υποκείμενα οφείλουμε απέναντι στους εαυτούς μας και τους συντρόφους μας ανά τον κόσμο να μην συνηθίζουμε τη βαρβαρότητα, να την αναγνωρίζουμε και να στεκόμαστε απέναντι της, ακόμα και όταν αυτή εντοπίζεται στην άλλη άκρη του πλανήτη!

Προκειμένου όμως να μιλήσουμε για την αναδόμηση του ελληνικού αντιπολεμικού κινήματος και άλλες δυσχέρειες πρέπει να υπερκεραστούν. Το κίνημα αυτό παρότι βαθιά πολιτικό με πλήθος συνιστωσών εντός του, περιλαμβάνει ένα ενιαίο αίτημα, το οποίο πάντα είναι η κατάπαυση του πυρός και του τέλους της σύρραξης. Σε αυτή τη βάση, παρά την ύπαρξη πληθώρας γεωπολιτικών, πολιτικών και ιδεολογικών αναλύσεων γύρω από έναν πόλεμο, δεν μπορεί να υπάρξει διαφωνία. Αυτή ακριβώς η δομική σύμπτωση των βουλήσεων εντός του αντιπολεμικού κινήματος το καθιστά καθολικό, τουλάχιστον μεταξύ εκείνων των τμημάτων της πολιτικής που δεν αναγνωρίζουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την

εξάρτηση. Η καθολικότητα αυτή θα έπρεπε να διασφαλίζει τη μαζικότητα στο δρόμο, ωστόσο η κατάσταση χωλαίνει και ενδοκινηματικά εξαιτίας των περιχαρακώσεων του παρελθόντος αλλά και του παρόντος. Δυστυχώς, η ιστορία έχει αποδείξει, ότι δεν υπάρχει συνταγή επιτυχίας για να υπερκεράσει κανείς αυτά τα δομικά προβλήματα. Πάραυτα, ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, όπως και ο αντιφασιστικός και ο ταξικός εξαιτίας της φύσης τους, οφείλουν να είναι ενιαίοι και μαζικοί. Στο δρόμο μόνο η διεκδίκηση γίνεται πράξη και η ζύμωση γίνεται παραγωγός συνείδησης.

«κρίση στη Μέση ανατολή και αντιπολεμικό κίνημα»

Ένα χρόνο λοιπόν μετά την παλαιστινιακή αντεπίθεση, γινόμαστε μάρτυρες της γενοκτονίας που φέρει την υπογραφή του κράτους τρομοκράτη του Ισραήλ και των δυτικών συμμάχων του. Το Ισραήλ ένα χρόνο σχεδόν μετά επεκτείνει την δολοφονική του μηχανή και στον Λίβανο εισβάλλοντας, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας χιλιάδες. Όλα αυτά με τα χάρδια των ΗΠΑ και της δύσης. Όλη αυτή η κατάσταση μας αφορά και με το παραπάνω καθώς μόλις η χθεσινή (30/09) επίθεση στο Λίβανο είχε την υπογραφή της βάσης στην Ανδραβίδα Αχαΐας. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και βάση όσων αναφέρθηκαν προηγουμένως κρίνεται αναγκαίος ο διάλογος για την συγκρότηση ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος, που θα έχει ως στόχο όχι μόνο την κινητοποίηση των πλατιών λαϊκών μαζών – που θα συνυπάρχουν με δυναμικά κομμάτια που δρουν πιο προωθημένα και αλληλοδιαπλέκονται - αλλά και την ριζοσπαστικοποίηση τους. Ένα κίνημα που θα θέτει στο επίκεντρο υλικά και ιδεολογικά την συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην σφαγή των λαών της μέσης ανατολής αλλά θα αποκαλύπτει διαρκώς και ευρύτερα την στάση των ιμπεριαλιστικών οργανισμών ΕΕ και ΝΑΤΟ. Πιο συγκεκριμένα η σύμπραξη μεταξύ των οργανώσεων θα ήταν σημαντικό να κινηθεί σε 3 άξονες : 1) Την υποστήριξη της Παλαιστινιακής αντίστασης ως έκφραση της πάλης του Παλαιστινιακού λαού για την εθνική του απελευθέρωση, 2) την αναγκαιότητα να στραφούμε απέναντι στον δικό μας εχθρό, 3) την ενωτική διάθεση, την εξωστρέφεια και την αμοιβαία εμπιστοσύνη.

Η απεύθυνση (προσαρμοσμένη στα κοινωνικά κομμάτια που προσεγγίζει) μπορεί να εκκινεί από το αίτημα για κατάπαυση πυρός, την ανάδειξη των εγκλημάτων του Ισραήλ και τον ρόλο των τοπικών υποτακτικών μιντια, το ζήτημα των εξοπλιστικών την στρατιωτική εμπλοκή και το αίτημα τερματισμού της, την στοχοποίηση εταιριών, επιχειρήσεων που συνεργάζονται με το κράτος-τρομοκράτη, την ηθική υποστήριξη της παλαιστινιακής αντίστασης. Σε πιο πρακτικό επίπεδο οι δράσεις μια τέτοιας πρωτοβουλίας μπορούν να κινούνται στα παρακάτω πεδία. 1) Μοίρασμα κειμένων σε εργασιακούς χώρους, γειτονίες, σχολές κλπ, 2) καμπάνια υλικής/οικονομικής υποστήριξης μέσα από μια κεντρική εκδήλωση και συναυλία με την συμμετοχή παλαιστινιακών κοινοτήτων, 3) παρεμβάσεις σε επιχειρήσεις, χώρους που υποστηρίζουν το Ισραήλ αλλά και στοχοποίηση προϊόντων εταιριών που στηρίζουν το Ισραήλ (π.χ. η παρέμβαση εντός σουπερ μάρκετ με στόχο την ανάδειξη των προϊόντων πους στηρίζουν το Ισραήλ) , 4) επικοινωνία και συντονισμό με οργανώσεις της περιφέρειας όπου στις περιοχές τους υπάρχουν βάσεις όπως Λάρισα, Αλεξανδρούπολη, Χανιά , με στόχο την πραγματοποίηση εκδηλώσεων, πανελλαδικών κινητοποιήσεων, αλλά και συντονισμένων δράσεων, 5) παρέμβαση σε πολιτιστικές εκδηλώσεις, 5) κατάθεση ψηφισμάτων σε μαζικούς φορείς.

Η συμμετοχή οργανώσεων στην αντιπολεμική πρωτοβουλία να μην αποτελεί περιορισμό για αυτόνομη δράση και έκδοση κειμένων.

